

όλοι έγεβεντιστήκαμε 'ς τσι γειτονιές 'ς τή Χώρα.» Συνών. έξευτελίζω, πομπεύω, ρεζιλεύω. 3) 'Ατιμάζω, βιάζω γυναίκα, διασκεδάζω εις βάρος τής ύπολήψεως γυναικός Κρήτ. Κώς : 'Αφού τήν έγεβέντισεν γάμβοσον τζαιρόν, δήν εξαπόλυτσε Κώς. 4) Μεθ' ύβρεων αποπέμπω τινά Κυδων. Σίφν. : Τούν δγιβέδ'σα τσι πάρ' Κυδων. 5) 'Εντροπιάζω, ύβρίζω, γελοιοποιώ τινά "Ανδρ. "Ηπ. (Ζαγόρ.) Λευκ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Αίγ.) : Ειδ' άσκημιά τ' άθρώπου τον εϋτή; 'εβεδίζει το χωριό ή άσκημιά don 'Απύρανθ. Ασάρωτά 'χα κ' 'εβεδίστηκα πού 'ρθα g' εδήκασι μέσα αυτόθ. 'Εβεδίζομαι όσο τς' άκούω και λείει τά παλιόλοα που λείει αυτόθ. Τήν έγεβέντισε Αίγ. || 'Ασμ.

Μιά badρεμένη βάει άδρός και πήτε τση τραγούδια, 'ιατί μās έγεβέντισεν όλα δά κοπελούδια

Απύρανθ. 6) 'Αποδεικνύω τινά ψευδόμενον Παξ. 7) 'Υπερτερώ, νικώ, καταβάλλω Κεφαλλ. Κίμωλ. Χίος : Τόν έγεβέντισε Κεφαλλ. 'Εκείνο είναι που μ' έγεβέντισε (έκείνο έπεδείνωσε τήν κατάστασίν μου) Κίμωλ. Αϋτός ό θάνατος μ' έγεβέντισε Χίος. 8) 'Αποφασίζω, τολμώ Θράκ. (Περίστασ.) : Δέ γκιβεντίζουμι νά πāμι 'ς τήν Πόλη νά ίργαστοϋμι; Και μέσ., έπιχειρῶ, καταπιάνομαι Μακεδ. (Χαλκιδ.) : Τέτχοια δ'λειά δέ τ' γκιβεντίζουμι. Μετοχ. 1) 'Ο κομφεϋόμενος, ό θηλυπρεπής Σύμ. 2) 'Ο άτακτος, ό κακότροπος, Κέρκ. (Λευκίμ.) : 'Ενας γεβεδισμένος πάδοτε θά τρώη ξύλο. 3) 'Ο άξιος μομφής κατηγορίας "Ανδρ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. : Διαόλοι νά βοϋν μέσα σου, γεβεδισμένε, που 'χεις του χοίρου τή μούρη Πάρ. "Ω το 'εβεδισμένο, είδα μου 'καμε! 'Απύρανθ.

γεβεντιλίκι τό, άμάρτ. γεβεντιλίκι Πάρ. 'εβεδιλίκι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'εβεδ'λίκι Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του οϋς. γέβεντο και τής Τουρκ. καταλ. -λίκι.

1) Πρāξις άνήθικος, άξία μομφής Νάξ. ('Απύρανθ.) : Δέν άξανοίεις και σϋ τά 'εβεδ'λίκια πῶχεις καμωμένα, μόνου βοίξεις τών άθρώπω δά παιδιά. Συνών. γέβεντο 1. 2) 'Εντροπή, προσβολή Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. : "Ω, το 'εβεδ'λίκι μου, ὅδε μου τό 'πανε! 'Απύρανθ. 'Εσένα έπόμεινε το 'εβεδιλίκι αυτόθ. Συνών. γεβέντιση, γεβέντισμα 3, γεβεντισμός 2, γέβεντο 2β, ντροπή, ρεζίλεμα, ρεριζιλίκι.

γεβέντιση ή, άμάρτ. 'εβέντιση Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. γεβεντίζω.

Γεβεντιλίκι 2, ό ιδ. : Μιά 'εβέντιση μου 'λαχε κι άκούς ό καμός μου!

γεβέντισμα τό, Αίγιν. 'Ικαρ. Παξ. Πελοπν. (Καρδαμ. Μεσσ. Πάτρ. Πύργ.) Σίφν. — I. Βενιζέλ., Παροιμ², 246, 1013 — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. γεβέντισμα Μεγίστ. Ρόδ. γεβέντισμα "Ανδρ. Θήρ. Κρήτ. Μήλ. Μύκ. Πάρ. Σύρ. γεβέντισμα Πάρ. γεβέντιγμα 'Ιων. (Βουρλ.) 'εβέντισμα Νάξ. ('Απύρανθ.) γιβέντισμα Θήρ. γιβέντ'σμα "Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Λακκοβ.) γιβέδ'σμα Σάμ. γιβέντισμαν Λυκ. (Λιβύσσ.) γιουβέδ'σμα Λέσβ. τσουβέντισμα Θήρ. (Οϊα) τσ'βέδ'σμα Θήρ. (Οϊα) λιβέντισμα Κύθηρ.

Έκ του ρ. γεβεντίζω. Παρά Δουκ. τύπ. γυβέντισμα άντι γιβέντισμα, δι' ό ιδ. γυβεντίζειν.

1) Τό διαλάλημα, τό κήρυγμα, τό γινόμενον υπό έμμίσθου κήρυκος Μακεδ. (Λακκοβ.) Συνών. τελάλι. 2) 'Η διαπόμπευσις, ό έξευτελισμός "Ανδρ. "Ηπ. (Ζαγόρ.) Θήρ. (Οϊα) 'Ικαρ. 'Ιων. (Βουρλ.) Κύθηρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μήλ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ. Πάτρ. Πύργ.) Ρόδ. Σίφν. Σύρ. — I. Βενιζέλ., Παροιμ², 246, 1013 —

Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. : Παροιμ. 'Η πουτάνα το γεβέντισμα για πανηγύρι το 'χει (έπι άνθρώπων διεφθαρμένων, άπολεσάντων τήν αιδῶ, οϊτινες, άναισθήτως έχοντες προς τήν άτίμωσιν, έναβρύνονται μάλλον διά τά έργα των) "Ανδρ. Πάτρ. 'Ε κούρβα το γεβέντισμα παναϋράτσιν το 'δει (κούρβα=ή πόρνη συνών. τή προηγούμενη) Μεγίστ. 'Η πομπιέμένη το γεβέντισμα το 'χει για καμάρι (συνών. τή προηγούμενη) Πύργ. 'Ο κλέφτης το 'εβέντισμα 'ια παναϋρι το 'χει (συνών. τή προηγούμενη) 'Απύρανθ. 'Ο Γύφτος το γεβέντισμα για πανηγύρι το 'χει (συνών. τή προηγούμενη) Μεσσ. 'Η παροιμ. έν παραλλαγαίς κ.ά. Συνών. γεβεντισμός 1. 3) 'Εντροπή, ύβρις, κατηγορία Αίγιν. Θήρ. (Οϊα) Λέσβ. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Παξ. Πελοπν. (Καρδαμ.) Σάμ. Χίος : 'Ιδε γεβέντισμα που μās ήκαμες 'ς το σπίτ'! Μύκ. Μουρέ, είδα 'εβεδίσματα 'ν' που του λαχαίνουν κ' εϋτεινού! 'Απύρανθ. || Παροιμ. Παιχνίδια θέλεις, Γιωργιλιά, δέξου γεβεντίσματα (έπι τών έξ άφροσύνης προκαλούντων ίδια παθήματα) Καρδαμ. 'Η παροιμ. έν παραλλαγαίς κ.ά. Συνών. γεβεντισμός 2. 4) Μετων., ό έντροπιασμένος, ό διαπομπευμένος Νάξ. ('Απύρανθ.) || 'Ασμ.

βόβιωμα και 'εβέντισμα, πάαινε νά τρυπώσης

και νά βρης τοίχο νά ξυστής και νήλιο νά ξαπλώσης.

Συνών. άνάγελο 2, άναγορά 2, γέβεντο 3, ρεζίλι.

γεβεντισμός ό, άμάρτ. γεβεντισμός Μύκ. 'εβεντισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

Έκ του ρ. γεβεντιζώ. 'Η λ. και παρά Σομ.

1) 'Ο διασυρμός, ή διαπόμπευσις, προσβολή Μύκ. : 'Ιδε γεβεντισμό που μās ήκαμε 'ς το σπίτ', νά κλεφτή με το γέρο! Συνών. γεβέντισμα 2. 2) 'Εντροπή Νάξ. ('Απύρανθ.) : Είδα 'εβεντισμό ει' βοϋ τότε παίρνεις και σϋ με το παραμικρό! Συνών. ιδ. εϋλ. γεβεντιλίκι 2.

γεβεντιστής ό, άμάρτ. γεβένστis Λευκ. λ'βιδιχτής "Ιμβρ. Θηλ. γεβεδίστρα Λευκ.

Έκ του ρ. γεβεντιζώ, παρ' ό και λ'βιδῶ. 'Εν Gloss. Latin-grec τύπ. κιβεντιστής.

1) 'Ο δημόσιος κήρυξ "Ιμβρ. Συνών. διαλαλητής, κήρυκας, τελάλης. 2) 'Ο συκοφάντης Λευκ. : Μη δά πιστεύετε, είναι γεβένστis. Γεβεδίστρα εϋτείλ' π' τά 'πε.

γεβεντιστός έπιθ. άμάρτ. Θηλ. διβεγκιστά Τσακων. (Μέλαν.)

Έκ του ρ. γεβεντιζώ. 'Ο τύπ. διβεγκιστά έκ του ρ. *διβεγκίζουρ ενι.

'Ο άδιάντροπος, ιδία έπι γυναικῶν : 'Ωράτσερένι τά διβεγκιστά τσ' έν' έγκα τσ' έν' άουα! (τήν είδες τήν άδιάντροπη, τί πηγαίνει και λέγει).

γεβεντιστούτσικος έπιθ. άμάρτ. οϋδ. διβεγκιστούδικο Τσακων. (Μέλαν.)

Έκ του έπιθ. γεβεντιστός και τής ύποκορ. καταλ. -ούτσικος.

'Ο άνήσυχος, ό άτακτος : "Ορα το διβεγκιστούδικο τσ' έρι ποίντα (κοίταξε το γεβεντιστούτσικο τί κάνει).

γέβεντο τό, Εϋβ. (Κουρ.) Κίμωλ. Μήλ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Σίφν. γέβενδο Ρόδ. γέβεδο Θήρ. "Ιος Κρήτ. Κύθη. Μύκ. γέβιδο Λέσβ. (Σταριῶτ.) 'έβεδο Νάξ. ('Απύρανθ.) γίβεδο Κρήτ. ('Ηράκλ. Μαλάκ. Σητ. κ.ά.) βέγεντο Σίφν.

Έκ του ρ. γεβεντιζώ.

1) 'Ατιμία, πρāξις άτιμος, έπιλήψιμος Εϋβ. (Κουρ.) Κίμωλ. Κρήτ. ('Ηράκλ. Μαλάκ. Σητ. κ.ά.) Μύκ. Σίφν. : Πα-

